

اسمن، پیکار، ایچ

موضوع حجاب و عفاف امری فرهنگی و عقیدتی است و اگر فرزندانمان را با فرهنگ اسلامی و باورهای عمیق دینی تربیت کنیم و در دوران حساس نوجوانی و جوانی در برابر تندبادهای شبهات و برنامه‌ریزی‌های فرهنگی شبکه‌های بیگانه در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی آنها را همراهی کنیم، به طور قطع از این ماجرا کمترین آسیب را می‌بینند و آنقدر باورهایشان عمیق و پابرجاست که به سادگی تاج بندگی از سرشان نمی‌افتد

چتر حجاب و عفاف در ادارات دولتی

قانون عفاف و حجاب ۱۷ سال پس از تصویب از سوی وزیر کشور به همه نهادها ابلاغ شده و باید اجرای این قانون در مرحله اول از دستگاه‌های دولتی آغاز شود

حالا دیگر نه فقط در مترو و خودروهای شخصی، حتی در خیابان هم با خودنمایی و حضور زنان و دخترانی مواجهیم که روسری‌هایشان نه بر سرشان که روی شانه‌هایشان افتاده است و انگار دل‌شان می‌خواهد به صراحت بی‌قانونی خود را نشان دهند! لباس‌های ناپه‌نچار و تولید مانتوهای کوتاه و جلو باز و شلوارهای تنگ و چسبان هم به ماجرا دامن زده است و اگر کسی بخواهد سراغ لباس‌های پوشیده‌تر برود هم به این سادگی نمی‌تواند لباس مورد نظر خود را پیدا کند. از سوی دیگر قیمت تمام‌شده برای یک لباس مناسب و پوشیده

بسیار بیشتر از یک لباس کوتاه و جلو باز است، در عوض مانتوهای کوتاهی که نه دکمه‌ای دارد و نه حتی قزنی، حتی در مترو هم در دست دستفروشان و با قیمت‌هایی بسیار مناسب عرضه می‌شود و اغلب طبقات اجتماعی که توان تهیه مانتوهای پوشیده یا چادری که حالا قیمتش به یک میلیون تومان هم رسیده را ندارند، می‌توانند مانتوهای کوتاه و جلو باز را دست کم از دستفروشان کنار خیابان تهیه کنند. بر این اساس است که می‌توان کم‌تر شدن مسئله حجاب در جامعه را روز به روز روشن‌تر دید و بر از دست رفتن این دستاورد

فرهنگی و خواسته اجتماعی مردم کشورمان افسوس خورد، این در حالی است که قانون عفاف و حجاب و قانون ساماندهی مدولباس این روزها در ۱۷ و ۱۶ سالگی خود یا می‌گذاردند، بی‌آنکه شاهد اجرایی شدن این قوانین باشیم و بی‌آنکه دستگاه‌های مسئول اجرایی کردن این قوانین، پای کار آمده باشند. حالا اما بعد از ۱۷ سال، شاهد ابلاغ قانون عفاف و حجاب هستیم. به گفته سخنگوی ستاد امر به معروف، قانون عفاف و حجاب از سوی وزیر کشور به همه نهادها ابلاغ شده و باید اجرای این قانون در مرحله اول از دستگاه‌های دولتی آغاز شود.

حجاب و نوع پوشش ملموس‌ترین و بارزترین تفاوت یک جامعه دینی با یک جامعه سکولار در یک نگاه است. بدیهی است بیرونی‌ترین لایه از یک جامعه اسلامی نحوه پوشش زنان و مردان و رفتار آنها در سطح جامعه است، اما این نمود بیرونی محاصل افکار و تفکرات افراد است. به بیان دیگر میزان درونی‌سازی باورها و اعتقادات مذهبی که طی فرایندی از دوران کودکی در خانواده و سپس در جامعه، مهد، مدرسه و دانشگاه اتفاق می‌افتد و شکل می‌گیرد، موجب می‌شود دختران مادر مسیر زندگی‌شان حجاب را انتخاب کرده و میزان پایبندی آنان به این شاخصه بیرونی باورهای مذهبی به میزان درونی شدن این باورها در دوران کودکی و پاسخگویی به شبهات و آماده‌سازی فضای اجتماعی در دوران نوجوانی و جوانی آنان بستگی دارد.

بر این اساس است که اگر در جامعه امروز شاهد بروز و ظهور پدیده بدحجابی و حتی گاهی بی‌حجابی هستیم، باید در ریشه‌یابی آن به مسیر طی شده طی دهه‌های گذشته نگاهی بیندازیم و ببینیم چرا در طول چهار دهه بعد از انقلاب با وجود در اختیار داشتن رسانه و تریبون توانستیم در تعمیق باورهای نسل جوان آن طور که باید و شایسته موفق عمل کنیم. این مسئله به معنای نادیده گرفتن رویش‌ها و همچنین تلاش‌های بیرونی و تهاجم فرهنگی و تشدید آن به خصوص چاکر که بی‌تردید ایجاد فضای شبهه در این فضاهای ترغیبی است اما گسترش فضای مجازی و شکل‌گیری شبکه‌های اجتماعی نیست چرا که بی‌تردید اینستاگرام، آپارات و شبکه‌های اجتماعی ترغیبی است که توانسته است بخشی از جوانان ما را در مسیر دینداری و قانونمداری دچار ابهام کند اما از سوی دیگر در صورت تعمیق باورها و به تعبیر رهبر معظم انقلاب کار تمیز فرهنگی، جوانان مسا در برابر تهاجم ناتوی فرهنگی دشمنان انقلاب واکسینه خواهند شد و در طوفان شبهات مجازی و حقیقی، ثابت‌قدم خواهند ماند، اما مجموعه این مسائل موجب شده است امروز لاقال در لایه خارجی جامعه که اتفاقا در معرض‌ترین لایه هم است، شاهد ظهور بروز بدحجابی‌ها باشیم، از همه بدتر اینکه این چالش و این رفتارها حتی در ادارات دولتی هم دیده می‌شود و خیلی وقت‌ها با خانم‌هایی مواجه می‌شویم که پوشش و آرایش‌شان با حد متعارف و قانونی جامعه چندان همخوانی ندارد. حالا وزیر کشور قانون ۱۷ ساله عفاف و حجاب را ابلاغ کرده و بناسنت اجرای این قانون از ادارات دولتی آغاز شود.

و این روزها وارد ۱۷ سالگی خود می‌شود. **«رعایت حجاب در ادارات» اولین مصوبه حجاب و عفاف بعد از انقلاب** موضوع رعایت حجاب در ادارات، نخستین بار در همان روزهای بعد از انقلاب مطرح شد. ۱۵ اسفند ۱۳۵۷، یک ماه بعد از پیروزی انقلاب اسلامی ایران، زمانی که هنوز قانون اساسی تدوین نشده و به تصویب نرسیده بود، امام خمینی (ره) نسبت به وضعیت حضور زنان در ادارات دولتی انتقاد کردند و فرمودند: «وزارتخانه اسلامی نباید در آن معصیت بشود. در وزارتخانه‌های اسلامی نباید زن‌های لخت بیایند، زن‌ها برهنه، اما باحجاب باشند. مانی ندارد پروند، اما کار بکنند، لکن با حجاب شرعی باشند، با حفظ جهات شرعی باشند.»

پس از آن نیز بارها بحث حجاب مطرح شد و اساساً یکی از اهداف انقلاب اسلامی به همت مردم و رهبری امام خمینی (ره)، احیای ارزش‌های اسلامی و در رأس آنها حجاب و عفاف بود. در پی تذکرات مداوم و مکرر بسود که کارمندان ادارات دولتی موظف به رعایت حجاب شدند و به مرور، این قانون عمومیت یافت تا جایی که در سال ۱۳۶۰، در بند ۵ ماده ۱۸ قانون بازاریابی نیروی انسانی مؤسسات دولتی و وزارتخانه‌های وابسته به دولت، بی‌حجابی به عنوان تخلف شناخته شد و اماکن و فروشگاه‌ها و مراکز عمومی موظف به نصب تابلویی شدند که بر آن نوشته شده بود: «به دستور دادگاه مبارزه با منکرات، از پذیرفتن میهمانان و مشتریانی که رعایت ظاهر اسلامی رانمی‌کنند، معذوریم.»

پس از این بود که قوانین بازدارنده دیگر هم برای حجاب و عفاف تدوین شد. **«قوانین بازدارنده و مجازات‌های رعایت نکردن حجاب شرعی** ماده ۱۰۲ قانون تعزیرات مصوب سال ۱۳۶۲ را شاید بتوان نخستین قانون بازدارنده بسویی در خصوص حجاب دانست. براساس این قانون زانی که بدون حجاب شرعی در معابر و انظار عمومی ظاهر شوند، به تعزیر تا ۷۴ ضربه شلاق محکوم خواهند شد. علاوه بر این زانی که در جمهوری اسلامی ایران هستند، اعم از ایرانی و خارجی، مسلمان و غیرمسلمان، مکلف به رعایت حجاب شرعی در انظار عمومی و معابر هستند تا جایی که دادستان عمومی تهران در بخشی از اطلاعی خود می‌نویسد: «به تمام مسئولان در ادارات و سازمان‌های دولتی و شرکت‌ها و سایر واحدهای دولتی و خصوصی، اماکن عمومی از قبیل هتل‌ها، مسافرخانه‌ها، تالارها و باشگاه‌های برقرارکننده مجالس جشن عروسی، غذاخوری‌ها و سایر اماکن

عمومی اعلام و ابلاغ می‌دارد، از تاریخ انتشار این اطلاعیه موظفانند از ورود بانوانی که رعایت حجاب و پوشش صحیح اسلامی را نمی‌کنند، جلوگیری به عمل آورند.» سال ۱۳۶۵ هم در مصوبه قانون نحوه رسیدگی به تخلفات و مجازات فروشندگان لباس‌هایی که استفاده از آنها در ملامع خلاف شرع است یا عفت عمومی را جریحه‌دار می‌کند، این موضوع گنجانده شد: «کسانی که در انظار عمومی وضع پوشیدن لباس و آرایش آنان خلاف شرع یا موجب ترویج فساد یا هتک عفت عمومی باشد، توقیف و خارج از نوبت در دادگاه صالح محاکمه و حسب مورد به یکی از مجازات‌های مذکور در ماده ۲ محکوم می‌شوند.»

ماده ۲ مجازات‌های تعزیری هم می‌گوید: «۱- تذکر و ارشاد. ۲- توبیخ و سرزنش. ۳- تهیدید. ۴- ۱۰ تا ۲۰ ضربه شلاق یا جریمه نقدی از ۲۰۰ تا ۲۰۰۰ هزار ریال برای استفاده کننده. ۵- ۲۰ تا ۴۰ ضربه شلاق یا جریمه نقدی از ۲۰۰ تا ۲۰۰۰ هزار ریال در مورد استفاده کننده.» علاوه بر این در تبصره ۲ این ماده آمده است: «همچون کارکنان دولت، عاقلان، علاوه بر مجازات‌های فوق‌الذکر به یکی از مجازات‌های زیر محکوم می‌کند: ۱- انفصال موقت تا دو سال. ۲- اخراج و انفصال از خدمات دولتی. ۳- محرومیت استخدام به مدت پنج سال در تمامی وزارتخانه‌ها، شرکت‌ها، نهادها، ارگان‌های عمومی و دولتی.»

و از ۶۳۸ قانون مجازات‌های فوق‌الذکر به یکی از مجازات‌های زیر محکوم می‌کند: ۱- انفصال موقت تا دو سال. ۲- اخراج و انفصال از خدمات دولتی. ۳- محرومیت استخدام به مدت پنج سال در تمامی وزارتخانه‌ها، شرکت‌ها، نهادها، ارگان‌های عمومی و دولتی.»

مصوبه‌های با تکالیف اجباری برای گسترش فرهنگ حجاب و عفاف با وجود تمام این قوانین اما موضوع حجاب و عفاف امری فرهنگی و عقیدتی است و اگر از همان دوران کودکی بتوانیم فرزندانمان را با فرهنگ اسلامی و باورهای عمیق دینی تربیت کنیم و در دوران حساس نوجوانی و جوانی در برابر تندبادهای شبهات و برنامه‌ریزی‌های فرهنگی شبکه‌های بیگانه در فضای مجازی و شبکه‌های اجتماعی آنها راه‌همراهی کنیم، به طور قطع از این ماجرا کمترین آسیب را می‌بینند و آنقدر باورهایشان عمیق و پابرجاست که به سادگی تاج بندگی از سرشان نمی‌افتد. بر این اساس شورای عالی انقلاب فرهنگی در سال ۱۳۸۴، قانون راهکارهای اجرایی گسترش فرهنگ عفاف و حجاب را به تصویب رساند. قانونی اجباری که ریشه‌های فرهنگی بدحجابی و بی‌حجابی را مورد توجه قرار می‌دهد و هدف از ارائه آن، درونی و نهادینه کردن حجاب و عفاف با مشارکت و توجه جدی همه نهادها و دستگاه‌ها به صورت مستمر و هدفمند است و تمامی وظایف تخصصی دستگاه‌های قانونگذار و اجرایی را در قبال موضوع حجاب به طور دقیق و مشخص بیان کرده است.

مطابق این قانون ۲۶ دستگاه که تقریباً شامل تمامی دستگاه‌های مسئول می‌شود، در حوزه عفاف و حجاب مسئولیت دارند و در این میان بار دستگاه‌های فرهنگی و ذائقه‌سازی همچون آموزش پرورش، وزارت علوم، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و صدا و سیما از همه سنگین‌تر است. یک سال پس از این مصوبه، مجلس شورای اسلامی نیز قانون ساماندهی مدولباس را در سال ۱۳۸۵ به تصویب رساند تا شاید سر سامانی به وضعیت بی‌سامان پوشش و حجاب و مد عرضه شده در سطح کشور داده شود؛ اتفاقی که تاکنون رخ نداده است!

جمعیت‌یاب‌دار

«فرزندان» تضمینی برای تقویت ریشه‌های خانواده

مهدی نیک‌ضمیر داشتن فرزند ریشه‌های یک ازدواج و خانواده را تقویت می‌کند. این نکته‌ای است که هیچ شک و شبیهه و تردیدی در آن وجود ندارد، حتی در صورت بروز اختلافات خانوادگی میان زن و شوهرها، این فرزند یا فرزندان خانواده هستند که حضورشان موجب می‌شود بند اتصال زن و شوهر به یکدیگر به این سادگی‌ها پاره و منفصل نشود چرا که بعد از به دنیا آمدن فرزند یا فرزندان، مرد و زن در کانون خانواده تنها نقش‌شان زن و شوهری را در برابر یکدیگر ندارند بلکه دو نقش مهم و حیاتی مادری و پدیری هم به این نقش‌ها اضافه می‌شود و مسئولیت آنها را در خانواده در برابر یکدیگر و در برابر فرزندان دوچندان می‌کند.

بر این اساس است که از قدیم به همرسان توصیه می‌شد برای افزایش گرمای کانون خانواده و ریشه‌دار کردن زندگی‌شان فرزند داشته باشند و آوردن فرزند را به تأخیر نیندازند چرا که این تأخیر خود به خود می‌تواند پایه‌های محکم زندگی زناشویی را سست و انفصال یک زوج از یکدیگر را تسریع و تسهیل کند. اگر نگاهی به آمارهای طلاق و جدایی ببینیم، متوجه خواهیم شد درصد بالایی از طلاق‌ها در پنج سال نخست زندگی مشترک رخ می‌دهد و اغلب زوج‌هایی که از همدیگر جدا می‌شوند یا فرزندی ندارند یا تنها یک فرزند دارند.

بر اساس آمارهای اعلام شده، ۶۷ درصد طلاق‌ها در خانواده‌های بدون فرزند اتفاق می‌افتد. ۲۲ درصد طلاق‌ها در خانواده‌های صاحب یک فرزند، ۹ درصد طلاق‌ها در خانواده‌های دارای دو فرزند و ۱۰ درصد طلاق‌ها در خانواده‌های دارای سه فرزند و بیشتر اتفاق می‌افتد. در واقع تعداد فرزند و نرخ باروری در خانواده با ریسک طلاق رابطه معکوسی دارد، البته این نکته را هم نباید از نظر دور داشت که وقتی زن و شوهری اختلافات جدی و عمیق دارند، لزوماً با بچه‌دار شدن نمی‌توانند این مسئله را حل و فصل کنند و ممکن است یا به دنیا آمدن بچه نه فقط روابط این زوج بهتر نشود بلکه در نهایت ماجرا به طلاق و جدایی منتهی و آسیب‌های روانی و اجتماعی ناشی از طلاق والدین هم بر سر بچه‌شان آوار شود. بر این اساس شاید بهتر باشد ابتدا زوج به توافق و به مرحله‌ای از همدمی و همراهی برسند و بعد برای بچه‌دار شدن اقدام کنند.

اما از این نکته هم نمی‌توان گذشت که بخشی از اختلافات زوج‌های جوان بر پایه همین تصمیم برای بچه‌دار شدن شکل می‌گیرد و گاهی مخالفت یکی از زوجین برای داشتن فرزند موجب می‌شود ریشه‌های این کدورت شکل بگیرد، اما در مجموع در اینکه فرزندان رشته‌ای ناگسستگی می‌تواند بین والدین خود ایجاد می‌کند، هیچ تردیدی نیست، حتی در زندگی‌هایی که به جدایی و طلاق ختم می‌شود، در صورت حضور فرزند یا فرزندان، احتمال بازگشت زن و شوهر به زندگی و از سر گرفتن زندگی خانوادگی به مراتب بیشتر از مواردی است که زوج بدون داشتن فرزند از یکدیگر جدا می‌شوند.

این زوج‌ها اغلب به دلیل نداشتن دغدغه فرزندان‌شان خیلی راحت‌تر و سریع‌تر وارد رابطه و زندگی تازه می‌شوند و فرصت برای بازاندیشی عملی از دست می‌دهند، در حالی که اگر در این میان فرزند یا فرزندان وجود داشته باشد، خود این فرزندان نقش میانجی‌گری در اختلافات میان مادر و پدر را به عهده می‌گیرند و حتی اگر کار به جدایی بکشد، این فرزندان نقطه اتصالی هستند که اجازه نمی‌دهند هیچ‌گاه رابطه میان پدر و مادرشان به طور کامل قطع شود و همین نقطه اتصال می‌تواند به آغاز دوباره یک زندگی شکست‌خورده منتهی شود؛ آغازی که این بار با درس گرفتن از اشتباهات پیشین می‌تواند با زندگی قبلی بسیار متفاوت باشد و در نهایت به آرامش و موفقیت منتهی شود.

خلاصه کلام اینکه داشتن فرزند برکت زندگی است و فرزندان بیشتر و خانواده‌های گسترده‌تر می‌توانند به استحکام خانواده و تعمیق ریشه‌های روانی خانواده کمک کنند. تا زمانی که یک زوج صاحب فرزند نشده‌اند، انگار هنوز هویت‌شان به عنوان یک خانواده جدید و مستقل چیزی کم دارد اما با آمدن بچه در زندگی‌های مشترک، انگار بازل یک خانواده کامل، تکمیل می‌شود و به برکت حضور فرزندان نهالی که با ازدواج زن و مرد کاشته شده، میوه می‌دهد.

ذره‌بین

شاخصه‌های عفاف و حجاب هم برای مردان و هم زنان ابلاغ شده است

همچنین در این راستا شبکه بزرگ تشکل‌های مردمی عفاف و حجاب را هم به کار گرفته‌ایم و آنها به ما گزارش می‌دهند و ما موضوع را رصد و پیگیری می‌کنیم.

دیگر راه نظارت ما از طریق شوراهای امر به معروف در دستگاه‌های اجرایی است که اجرای درست قانون را از طریق آنها هم پیگیری می‌کنیم. در صورت مستول آن نهاد تذکر می‌گیرد و توبیخ می‌شود. کارمند موظف است حجاب را طبق شاخصه‌ها رعایت کند. در صورت توجه نکردن، ابتدا مسئول مافوق کارمند تذکر می‌گیرد و در صورت تکرارهای مکرر تا تعلیق مسئول در کار هم محکومیت دیده شده است. همچنین فعلاً مرحله اول اجرای قانون برای دستگاه‌های دولتی آغاز شده و در فازهای بعد برای دیگر اقشار جامعه هم اجرا می‌شود.

علی‌خان محمدی سخنگوی ستاد امر به معروف قانون عفاف و حجاب

قانون عفاف و حجاب از سوی وزیر کشور به همه نهادها ابلاغ شد و باید اجرای این قانون در مرحله اول از دستگاه‌های دولتی آغاز شود. اجرای مرحله اول طرح جامع عفاف و حجاب از سوی وزارت کشور ابلاغ شده و مسئولیت قرارگاه اجرایی آن هم با عنوان «ستاد ۲۱ تیرماه» به ستاد امر به معروف و نهی از منکر ابلاغ شده است.

پس از ابلاغ جلسات توجیهی برای مسئولان سراسر کشور و حتی استانداران برگزار شده و همه از اجرای این طرح باخبرند. همچنین شاخصه‌های عفاف و حجاب هم برای مردان و هم زنان ابلاغ شده و از این پس برای اجرا شدن قانون، توجیهی پذیرفته نیست و باید مسئولان هر نهاد اجرای آن را ابلاغ و بر آن نظارت کنند.

بحث نظارت بر اجرای قانون به ستاد امر به معروف واگذار شده و بازرسان ما با حضور در نهادها و ادارات موضوع اجرای قانون یا اجرا شدن آن را گزارش می‌دهند.